

Viipurin Suomalaisen
Kirjallisuusseuran
toimitteita

14

HELSINKI 2003

ISSN 1236-4304

Lappeenrannan Kirjapaino Oy 2003

Päivi Linnala

Lasten Ystävät ry. Viipurissa

Yli kaksikymmentä vuotta äitini Salli Kivi-Koskisen kuoleman jälkeen löytyi eräitten vinttitavaroiden joukosta pieni muistelmakirjoitus. Se kertoo Lasten Ystävät ry:n viimeisestä kokouksesta Viipurissa syksyllä 1939. Kirjoitus herätti uteliaisuuteni ja halusin tietää enemmän tästä yhdistyksestä, josta hieman muistan itse ja jonka tiedän olleen äitini vakavaa harrastusta.

Sotaa edeltävältä ajalta en ole löytänyt ainoatakaan pöytäkirjaa, tilinpäätöstä tai tasetta yhdistyksestä. Tietoni perustuvat vähäisiin yhdistysrekisteritietoihin, sanomalehti Karjalan ilmoitussivuihin, sihteerin muistikirjaan vuosilta 1943-1962 ja eri henkilöiden muisteluihin. Heille olen syvästi kiitollinen.

Orpolasten huollosta

Lasten Ystävät ry:n perustamisen aikaan huutolaislapset ja ruotumummot olivat jo kaukaista historiaa. Vuoden 1918 jättämät vaikeat orpolapsiongelmatkin olivat saaneet jonkinlaisen ratkaisun. Lastenkoteja kuitenkin tarvittiin. Perheiden ja kotien tukemiseksi suunnitellut toimenpiteet eivät suinkaan aina riittäneet. Perheitä hajosi sairauksien, varsinkin keuhkotaudin ja alkoholismin, takia eikä sopivia sijaisperheitä aina ollut saatavissa.

Vuoden 1918 ns. huoltokomitea oli jo määritellyt lastenkotien valtion-apuehdot. Rakennuksia koskevat määräykset eivät olleet vielä kovin vaativia. henkilökunnalla ja lapsilla piti olla eri huoneet, kullakin lapsella oma vuode ja huoneissa terveystikkuna. Yli 7-vuotiaat tytöt ja pojat oli sijoitettava eri lastenkoteihin. Lastenkodin johtajan pätevyys määriteltiin. Hänen piti olla hyvämaineinen ja vakavamielinen, mielellään opettaja tai jonkin huolto-

tai kasvatuskurssin suorittanut nainen. Yhteen kotiin saisi sijoittaa korkeintaan 16-30 lasta. Tässä ei ehkä heti onnistuttu. Ainakin Raivolan orpokodissa oli vuonna 1920 vielä 200 lasta.

Lastensuojelun toimeenpanoon syntyi 1920-luvulla useita järjestöjä ja yhdistyksiä. Näistä huomattavimpia olivat Mannerheimin Lastensuojeluliitto ja rouva Ester Ståhlbergin perustama Koteja Kodittomille Lapsille -yhdistys, joka sai erityistehtäväkseen Venäjältä palautettavien suomalaislasten huolehtimisen. Yhdistyksellä oli Muolaassa Karjalan Lastenkylä -niminen vastaanottokoti, jossa hoidettiin jopa sata lasta. Vuonna 1924 oli Suomessa tilastojen mukaan ainakin 82 yksityistä lastenkotia, joista 10 oli Nuorten Naisen Kristillisen Yhdistyksen ylläpitämiä.

Lasten Ystävät ry. oli yksi lukuisista hyväntekeväisyystarkoituksiin perustetuista rouvasväen yhdistyksistä.

Viipurilaista hyväntekeväisyyttä

Lasten Ystävät ry. - Barnens vänner rf. on merkitty yhdistysrekisteriin 4.10.1924. Yhdistyksen tarkoituksena oli "hankkia hoitoa ja kasvatusta Viipurin ja sen esikaupunkien turvattomille lapsille". Tarkoituksensa toteuttamiseksi yhdistys keräisi varoja jäsenmaksuilla, lahjoituksilla ym. Johtokunnassa piti olla 15 jäsentä.

Ensimmäinen puheenjohtaja oli Miina Sikiö ja varapuheenjohtaja Signe Stenberg. Johtokunnan jäsenet olivat S. Pettersson, M. Mustonen, E. Leppänen, J. Leskinen, E. Schalien, S. Nordström, H. Hyvärinen, J. Ekroos, S. Relander, M. Hansen, E. Lindqvist, E. Kähönen ja Lundqvist. Yhdistysrekisteri ei kerro etunimiä. Perustajajäsenistä jälkipolvet tuntenevat ainakin Signe Relanderin. Monet näistä rouvista olivat mukana yhdistyksen koko toiminta-ajan. Yhdistys oli alkuaan kaksikielinen. Sen kokonaisjäsenmäärä ei ole tiedossa. Itsestään selvää on, että varojen keräys oli tehokkainta sääntöjen "ym." -kohdan avulla.

Ensimmäinen löytämäni sanomalehti-ilmoitus oli vuodelta 1926. Lasten ystävien "LASTEN NÄYTÖS" kaupunginteatterilla käsitti kaksi näytelmää: Vuoden ajat, kirj. Aura Jurva ja Skyddsängeln, kirj. Z. Topelius. Näytös alkoi kello 1/2 6. Ilmoituksessa ei sanottu, esitetäänkö näytelmät yhtäaikaan vai peräjälkeen. Nämä esitykset, niinkuin myöhempienkin lastenjuhlien teatteriesitykset, olivat todennäköisesti ns. ostettuja näytöksiä.

Vuonna 1927 yhdistys keskitti hyväntekeväisyystilaisuutensa laskiaisaikaan. Siitä tulikin sitten perinne, joka jatkui vuodeta toiseen. Ensimmäiset laskiaisjuhlat pidettiin Hotelli Andreassa ja niistä ilmoitettiin komeasti Karjalan etusivulla.

Hotelli ANDRÉA

"LASTEN YSTÄVIEN"

PAIVAN JOHDOSTA

Suuri Kahvikonsertti

Sunnuntai-illan kahvikohta 27 p:nä klo 1-3 ip.

ILLALLA

Suuri Laskiais-illallinen

Kahvikonsertin ja Laskiais-illallisen aikaan esitetyt

ROLFIN SCOSITUT TAITEILIJAT:

Signe Malmberg ja Hilmer Borgeling

sekä ANDRÉAN ERINOMAINEN ORKESTERI

Illaisuus TANSSIIN!

26.2.1927

Huom.! "Lasten Ystäville" tulee ravintolasta 5 mk. jokaisesta kahvijaovasta ja 10 mk. jokaisesta illallista ruokavierasta.

Hintoja ei ole korotettu.

Vuoden 1928 ilmoituksessa mainitaan ensimmäisen kerran sanat "lastenkotinsa hyväksi". Oli ilmeisesti tehty päätös, että yhdistyksen tarkoituksen mukainen kasvatus ja hoito voitaisiin antaa vain lastenkodissa ja toiminta siellä oli alkanut. Lastenkodin myötä rahantarve kasvoi ja laskiaisen ohjelma oli jo valtava. Oli tanssiaisia, kahvitarjoilua, mannekiininäyttely, ja silloin alkoivat myös laskiaisajot koristetuilla ajoneuvoilla. Koristeiksi tarvittavien paperikukkien teko kestitkin sitten 10 vuotta. Niitä tehtiin ompeluseuroissa ja jäsenten perheissä. Lastenkodin lapsetkin tekivät niitä. Sen vuoden lastenjuhla oli vielä kaksikielinen. Suomeksi esitettiin eläinaiheinen satunäytelmä "Jukka-Pekan ihmeellinen matka" ja ruotsiksi "Dockornas nattliga eventyr". Vuotuiset arpajaiset, arvan hinta 1,-, alkoivat myös tänä vuonna. Voitot olivat komeita: pankkiosakkeita, ruokaserviisi, Helsingin matka, hopeita jne.

Vuonna 1929 laskiaisen vietto oli jo kolmepäiväistä. Lauantaina aloitettiin Hotelli Andreassa illallis-tanssiaisilla. Sunnuntaina lapset olivat laskiaisajoissa ja aikuisille oli kahvitarjoilua sekä Raatihuoneella että Pyöreässä Tornissa, jossa tohtorinrouva Schroderus esitti laulua tohtorinrouva Pasasen säestäessä. Oli sielläkin tanssia. Iltapäivällä oli Espilässä mannekiininäyttely, jonka järjesti Leninki-aitta. Ja illalla taas tanssittiin, nyt Seurahuoneella ja Raatihuoneensalissa.

Maanantaina oli sitten lastenjuhlan vuoro. Teatterissa esitettiin "Adalminnan helmi" tanssineen ja lauluineen. Arpoja myytiin ja ostettiin. Voitot olivat näytteillä Suomalaisen Kirjakaupan ikkunassa. Voittomatka suuntautui tänä vuonna Punkaharjulle.

Lastenkotiin tarvittiin rahaa ja yhdistyksen rouvat olivat ponteivia. Laskiaisenvietto jatkui yhtä komeasti vuonna 1930. Espilässä oli ohjelmalliset karnevaalitantsiaiset, joissa Felix Krohn esitti pianosooloja ja Sven Hildén kupletteja. Laskiaisajojen aikana oli kahvikonsertteja peräti kolmessa paikassa. Raatihuoneella rouva Ljungberg lauloi neiti Sesemanin säestyksellä. Arvi Valkonen esitti pianosooloja ja rouva Frida Sergejeff lauloi neiti Falckin säestyksellä. Pyöreässä Tornissa esitti laulua rouva Ceder ja Espilässä lauloi Olavi Nyberg. Lastenjuhla oli taas maanantaina ja Viipurin näyttämö esitti "Prinsessa Ruususen". Väliajalla ongittiin. Markan arpajaiset jatkuivat.

Seuraavana vuonna laskiaista vietettiin hieman rauhallisemmin. Laskiaisajot tietenkin järjestettiin, mutta niiden aikana oli vain yksi kahvikonsertti. Raatihuoneella hotelli Andrean orkesteri soitti ja rouva Frida Sergejeff lauloi neiti Mielck säestäjänään. Lastenjuhlissa nähtiin Z. Topeliuksen "Tuhkimo". Väliajalla KTR 2:n soittokunta kapellimestari Malinin johdolla soitti, ja tietysti ongittiin.

Ohjelmallinen tanssi-iltama järjestettiin vasta viikkoa myöhemmin. Tämä saattoi johtua siitä, että sanomalehden mukaan laskiaislauantaina oli Viipurissa tanssiaisia melkein kaikissa sellaisissa paikoissa, missä yleensä tanssi voi. Kilpailu asiakkaista oli koventunut. Arpajaisia se ei tietenkään estänyt.

Vuonna 1933 oli tanssiaisista ja kahvikonserteista ilmeisesti luovuttu kokonaan. Laskiaisajot ja arpajaiset kuitenkin jatkuivat. Lastenjuhlissa esitettiin "Satukuvaelma 5:ssä osassa" ja se saavutti sellaisen menestyksen, että se esitettiin maaliskuussa uudestaan.

Vuoden 1934 laskiaisenvietto tapahtui samaan tapaan. Näytelmän nimi oli nyt "Nallen seikkailu". Laskiaisajot suoritettiin tällä kertaa sekä hevosilla että autoilla.

Vuonna 1935 yhdistyksessä tapahtui muutoksia. Laskiaisajot toki järjestettiin ja arpajaiset. Arpajaisten voittoluettelo julkaistiin sanomalehdessä.

Yhdistysrekisteriin ilmoitettiin 21.6.1935 seuraavat muutokset. Nimenkirjoittajista olivat eronneet Signe Stenberg, S. Pettersson, M. Mustonen, H. Hyvärinen, S. Relander, M. Hansen, E. Lindqvist ja Miina Sikiö. Heidän tilalleen oli valittu: Saara Tarkiainen puheenjohtajaksi, Salli Kivi-Koskinen sihteeriksi, sekä johtokunnan jäseniksi Helmi Klockars, Bertta Karjalainen, Selma Karkiainen, Elna Tarkiainen, Helmi Sarkko, Emma Wilska ja Toini Meurman. Samanaikaisesti yhdistyksen nimestä poistui ruotsinkielinen osa.

Toiminta jatkui muutosten jälkeenkin, mutta 1937 oli Karjalassa surullinen uutinen: Laskiaisajot peruutettiin rekikelin puutteessa. Ei ollut lunta! Lohdutukseksi luvattiin vapuksi karnevaaliajot. Arpoja kuitenkin myytiin.

Tänä vuonna Lasten Ystävien rouvat lähtivät aivan uusille teille. He avustajineen rupesivat itse näyttämään. Karjalan ilmoituksessa sanottiin, että

joukko tunnettuja kaupunkilaisia esittää Kaupunginteatterissa lastenkodin hyväksi Maria Jotunin huvinäytelmän "Miehen kylkiluu". Joitakin kohtia tästä näytelmästä harjoiteltiin meilläkin kotona ja niitä saatoin vähän ovenraosta kuunnella. Olin teatterissakin mukana. Kaipa se oli hieno näytelmä, kun niin hirveästi taputettiin. Minusta oli vain noloa, kun äitikin muka rupesi näyttelijäksi.

Vuonna 1938 ei ollut ongelmaa lumesta. Laskiaisajot saatettiin taas järjestää. Nyt yhdistys oli niin paljon virallistunut, että vuosikokouksesta ilmoitettiin lehdessä. Jäsenmäärä oli ehkä kasvanut eikä jäseniä muuten voitu ta-voittaa.

Näiltä ajoilta on tallessa pieni Espilässä otettu valokuva. Se on juhlista, joista ei löytynyt sanomalehti-ilmoitusta. Rouvat taisivat myydä lippuja vain käsikaupalla. Valokuvassa "joukko tunnettuja kaupunkilaisia" esittää jonkinlaista kuninkaallista kuvaelmaa. Kuvassa ovat Windsorin herttua ja herttuatar (oik.), joku egyptiläinen kuningaspari, Hollannin Juliana ja Bernhard sekä takana luultavasti kuningatar Wilhelmiina. Kotiompelijat olivat ommelleet vaatteet kuvalehtien kuvien mukaan. Vas. Salli Kivi-Koskinen, Toivo Tirkkonen, Anni Tirkkonen, tuntematon pari ja Karin Heilimo tuntemattoman kavaljeerin seurassa.

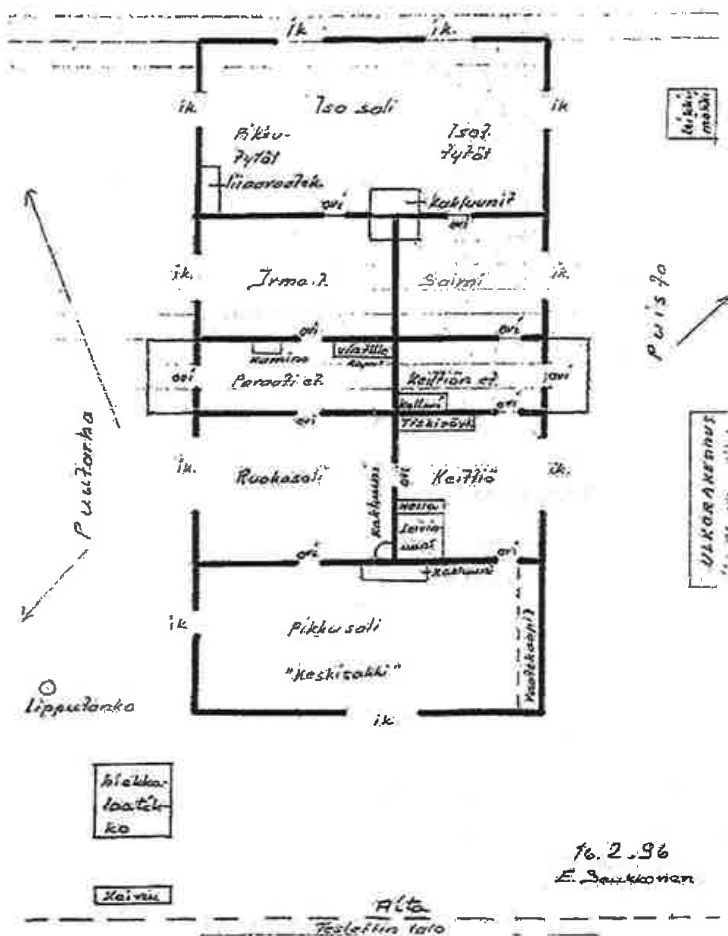
Keväällä 1939 myytiin taas arpoja ja maaliskuussa oli mannekiininäytös Espilässä. Puvut tulivat Her-Masta, hatut Suomalainen Hattuliike Oy:stä, ken-
gät Mattilalta, käsineet Suomen Lakkitehdas Oy:stä, turkikset Kupiaiselta.

Sanomalehti-ilmoitukset kertovat Lasten Ystävät ry:n varojenkeruutoiminnasta. Olihan näillä rouvilla toki paljon muutakin tekemistä yhdistyksessään. Lastenkodin hallintotoimet lankesivat kai lähinnä puheenjohtajalle. Talous ja kirjanpito aiheuttivat työtä siihen valituille henkilöille. Yhdistyksen eri jäsenet vastasivat monista huolto- ja hankintatoimista.

Yhdistyksen parissa toimi myös ompeluseura, joka valmisti osan arpajaisvoitoista. Mistäpä ne ihanat pitsilakanat, joita toinen pikkusisaristani niin itselleen toivoi vaikka ei saanut, olisivat muuten tulleet.

Lastenkoti

Lastenkodin rakennus, Kannaksenkatu 36, oli ennen ollut kaupunginpuutarhuri Sedoffin asuntalo. Sen omisti Viipurin kaupunki. Lasten Ystävät saivat sen käyttöönsä vuonna 1927 tai 1928. Mahdollisen vuokran suuruudesta ei ole tietoa.

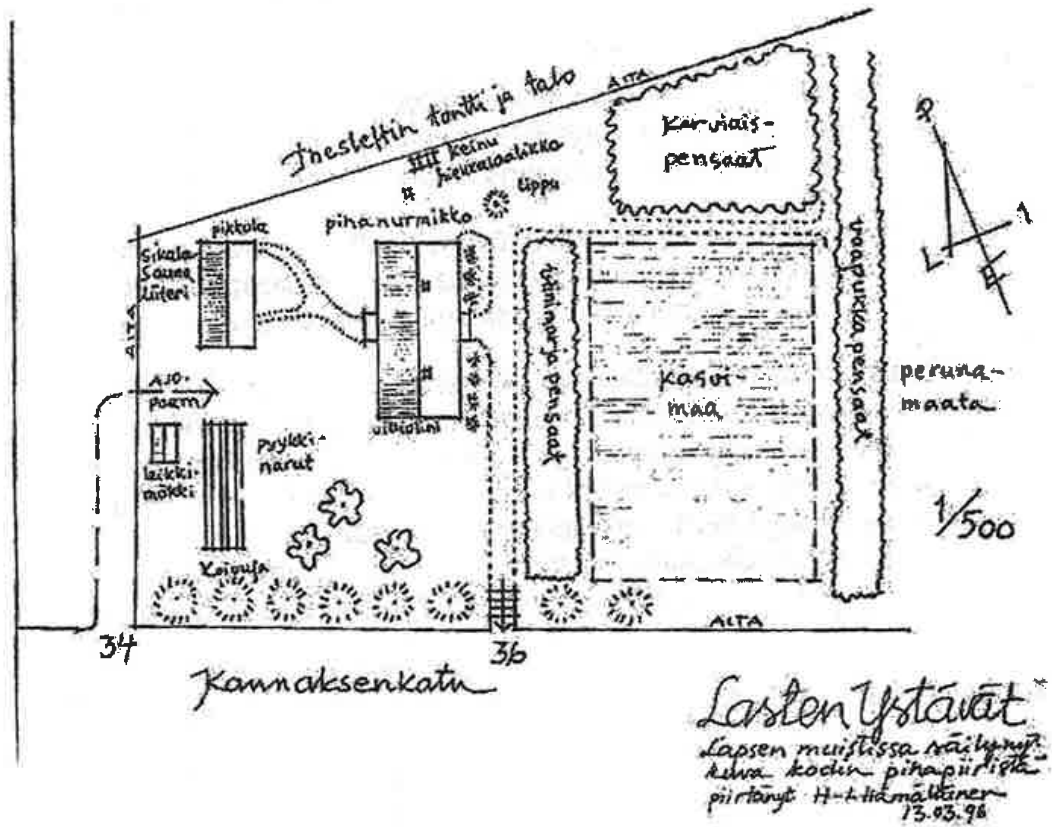

Se oli villiviinin peittämä puutalo, johon liittyi suuri tontti. Rakennuksessa oli uunilämmitys. Vesijohtoa tai viemäriä ei ollut. Sauna, liiteri, ulkokäymälä ja pieni sikolättikin olivat piharakennuksessa. Oheiset piirustukset on tehty täysin muistinvaraisesti. Periaatteessa ne ovat oikein, mutta mittasuhteissa voi olla virheitä. Yhtään valokuvaa tai piirustusta talosta en ole löytänyt.

Talossa oli välttämätön, vaatimaton kalustus. Oli pöytiä, tuoleja, kaappeja, vuoteita, kerrossänkyjä.

Tontille mahtui suuri puutarha. Oli peruna- ja kasvi-maa, oli viinimarja-, karviais- ja vadelmapensaita. Kasvoi siellä koivujakin

Henkilökuntaa oli täsmälleen kaksi. He molemmat

asuivat talossa. Johtajana oli aikaisemmin Kirsti-täti, jonka sukunimi on unoh-
tunut, ja sittemmin Irma Verona, lapsille Irma-täti. Keittäjä-apulaiset vaihtuivat aika ajoin. Viimeisenä oli Saimi Vink.

Lapset, kaikki tyttöjä, tulivat joko suoraan särkyneistä ja vajaista perheistä tai Markovillan pienten lasten vastaanottokodista. Sijoituksista vastasivat kaupungin viranomaiset, ei kuitenkaan ilman lastenkodin johtajan ja johtokunnan hyväksymistä.

Lapset elivät yhdessä, mutta kuitenkin jaettuna kolmeen ryhmään: isot, pienet ja keskiryhmä. Uuden lapsen piti voida sijoittua näihin. Pienten lasten kohdalla ei ollut sijoittumisvaikeuksia, mutta jo kouluikäisten kohdalla saattoi olla sopeutumisasikeuksia. Tällaisena tämä pieni lastenkoti melkein täyttäisi nykyaikaisen perheryhmäkodin vaatimukset. Puuttui vain isä ja kenties pikkuveli.

Tällaisessa tyttökodissa kasvatuksella pyrittiin kai ennenkaikkea siihen, että tytöistä tulisi ahkeria, työteliäitä, kelpo naisia. Päämääränä saattoi olla, että tytöt, kun heidän 18-vuotiaana oli jätettävä lastenkoti, voisivat sijoittua hyvin perheisiin kotiapulaisiksi. Se oli 1920 ja 1930-luvuilla järkevää ja turvallista. 18-vuotias ei silloisten lakien mukaan ollut edes täysi-ikäinen eikä asuntoja ja työpaikkoja suinkaan ollut kovin paljon tarjolla. Perheessä tyttö olisi saanut asunnon, ruuan ja onnellisessa tapauksessa myös perheenemännän tai vanhemman keittäjän tuen ja opastuksen. Ehkä se ei ollut nuorten tyt-

töjen unelmien ja toiveiden mukainen tulevaisuus enkä tiedä, toteutuiko se kenenkään kohdalla.

Kaikki kävivät tietenkin oppivelvollisuuskoulun, silloisen kansakoulun. Myöhemmin pyrittiin myös ammattikoulun käymiseen. Tyttökoulua Viipurissa kävi kaksi tyttöä. He olivat luultavasti ehtineet aloittaa koulun ennen lastenkotiin muuttamista.

Olivatpa kasvatustavoitteet mitkä hyvänsä, elämä tässä suuressa perheryhmässä kulki samaan tapaan kuin missä hyvänsä suuressa perheessä, Kodin aikuiset lienevät ahkerina ja iloisina olleet hyvänä esimerkkinä nuoremmille.

Kodin järjestyksestä huolehdittiin yhdessä. Jokaisella oli ikänsä mukaiset velvollisuutensa. Vuoteet oli sijattava aamuisin, eikä ihan miten hyvänsä, vaan kunnolla. Astianpesuvuorot vaihtuivat viikottain, samoin isompien tyttöjen keittiö- ja siivoustyöt. Puutarhatöitä tehtiin kovasti. Talossa oli hyvä kellari ja tämä jättiläisperhe oli puutarhatuotteiden suhteen jokseenkin omavarainen. Porsaskin Oskari - Osku - kasvatettiin vuosittain. Joulukinkku maistui kyllä hyvältä, mutta oman lemmikkieläimen teurastus joulukuun alkupäivinä oli kyllä kamala kokemus.

Näin suuressa lapsijoukossa täytyy jonkinlaista kuria ylläpitää. Rangastuksiakin jaettiin. Nurkassa seistiin ja tunnusti eräs saaneensa vitsaakin. Vitsat piti itse hakea ulkoa, mutta enemmän kiljuttiin häpeästä kuin kivusta. Kesäaikana ankarin rangaistus oli se, että ei päässyt uimaan.

Jos oli velvollisuuksia, niin oli hyväkin puolia. Ruokaa riitti ja se oli hyvää kotiruokaa. Tosin ne johtokunnan kokouksiin leivotut herkut taisivat mennä lukkojen taakse. Ei niistä tainnut lapsille riittää. Vaatteista ei ollut pulaa. Ompelejä kävi kaksi kertaa vuodessa niitä kunnostamassa ja ompelemassa lisää. Pieni harmittava muisto on jäänyt jollekin siitä, että kaikilla oli samanlaiset päällystakit. Koulussa niistä näki, että tultiin lastenkodista. Kadun toiselta puolelta jotkut ilkiöt sitten haukkuivat orvoiksi - haukkumasana sekini.

Lastenkodissa oli myös kirjasto ja vaihtelevaa kirjallisuutta eri ikäisille.

Kesälomien aikana tehtiin kauniilla ilmalla retkiä Viipurin ympäristön saariin. Siellä sai uida ja vielä vuosien jälkeen muistuvat mieleen ihanat eväät: lihapiirakat, silakkapihvit ja voileivät. Retket taisivat olla kesän parhaimmat ilot.

Talvella hiihrettiin ja luistinrata oli varsin lähellä ja ilmeisesti luistimiakin oli. Lastenkodin joulusta olen saanut kauniita kertomuksia. Tässä eräs:

Joulusta on minulla kauniit ja hauskat muistot. Veimme kaikki nukkemme eteisen pöydälle ennen joulua. Joulupukki haki ne sieltä. Jouluaattona, kun menimme suureen saliin, nuket olivat istumassa kuusen juurella putsattuina ja korjattuina kaulassaan joulupukin kirje. Tuli vähän nuhteita ja kiitoksia. Korsitelimme ruokasalin ja suuren salin lumihuutaleilla, jääpuikoilla, kukil-

la ym. Olkiukot ja akat ja Karjalan värit olivat ruokasalissa. Tunnelma oli todella aitoa. Ja jouluillallinen oli tosi herkullinen!

Itselläni on pieni joulunajan muisto lastenkodista. Siellä oli jonkinlainen juhla luultavasti johtokunnan rouville ja äidilläni oli tapana ottaa joku meistä mukaan. Minusta siellä oli hirveän hienoa ja siellä saattoi leikkiä sellaisia leikkejä, mihin kotona ei ollut tarpeeksi lapsia, vaikka meitäkin oli neljä. Oli sellainen leikki, jossa laulettiin *hura, hura heijaa, keisari seisoo palatsissa, musta kuin multa, valkea kuin varsa*, jne. Sinä vuonna kaikilla tyttöillä oli kuusenvihreät leningit, mutta vast myöhemmin tulin ajatelleeksi, että olivatko ne todella kaikki samanlaisia. Silloin se ei tuntunut kummalliselta. Meidänkin perheessä harrastettiin sisaruksilla samanlaisia leninkejä.

Tässä lastenkodissa laulettiin paljon - iltaisin ja varsinkin sunnuntaiaamuisin. Laulamisesta ja hyvistä tavoista kuulin liikuttavan tarinan. Lapset olivat jonkun johtokunnan rouvan syntymäpäivillä laulamassa ja kotona oli sitten neuvotto, että ei saa olla ahne, jos jotain tarjotaan. Siellä oli ihanaa suklaakakkua. Jokainen otti kerran, mutta ei ottanut lisää, vaikka kotiapulainen miten tarjosi. Sanottiin vain "ei kiitos", vaikka kuinka oli sylki suussa. Ei oltu ahneita!

Suuren ruokapöydän ympärillä tehtiin erilaisia talkootöitä. Laskiaisajoihin tehtiin paperikoristeita ja sodan alla istuttiin ja kudottiin sormikkaita sotilaille. Jo 11-12 vuotiaat osasivat kutoa.

Lastenkoti oli turvallinen paikka asua. Monille varmaan parempi kuin mitä oma koti olisi ollut. Näin pienellä henkilökunnalla ei varmaan kuitenkaan riittänyt "sylejä" kaikille pienille. Kaipa jokaisella oli omat unelmansa omasta äidistä ja jostakin muusta "omasta" ihmisestä. Ne henkilöt, jotka olen tavannut, ovat joka tapauksessa hyvin sijoittuneet yhteiskuntaan.

Ja sitten syttyi talvisota

Yhdistyksen varsinainen toiminta päättyi Viipurissa talvisodan syttyessä. Niin lastenkoti kuin rouvatkin lähtivät evakkoon. Lastenkoti evakuoitiin kaupungin lastenkotien kanssa Kankaanpäähän. Vuoden 1940 toukokuusta lähtien he olivat jälleen Lasten Ystävien hoivissa. Heille vuokrattiin Tampereelta Santalahdesta huoneisto. Osa isoista tytöistä oli jo lähtenyt "maailmalle". Kaksi koulutyttöä pääsi perhehoitoon. Yksi lähti kansanopistoon ja pieni Pirkko oli talvisodan aikana kuollut kurkkumätään. Johtaja Veronalle jäi vielä 10 tyttöä.

Yhdistys sai raha-apua Raha-automaattiyhdistykseltä ja sosiaaliministeriön ulkomaisista lahjoitusvaroista sekä koko joukon yksityisiä lahjoituksia. Joten kuten selvittiin sodan loppuun asti.

Sitten yhdistyksen rouvat yrittivät vielä kerran. Jo marraskuussa 1945 he järjestivät juhlat ravintola Fenniassa. Ohjelmaa oli niin kuin ennen Viipuris-

sa. Esiintyjinä oli jälleen Frida Sergejeff sekä Lempi Jääskeläinen. Tanssiesityksistä vastasivat rouva Ahlström (siis Liisa Tuomi) ja herra Asikainen. Juontajana oli Ville Teivonen. Arpajaisvoitot olivat muuttuneet toisenlaisiksi. Oli piirakoita, rinkeleitä ja kakkuja - mistä ihmeestä he olivatkaan ne loihittineet vuonna 1945! Juhlan puhdas tuotto oli n. 12 000 mk. Oli vielä puhetta laskiaisjuhlista, mutta voimat olivat ehtyneet. Lastenkoti ei voinut sada valtionapua. Siihen se oli liian pieni. Pelastakaa Lapset ry. sai vuonna 1947 haltuunsa sekä lapset, johtajan että lastenkodin irtaimiston.

Lasten Ystävien rouvat eivät kuitenkaan hyljänneet omia tyttöjään. Vuosittain lastenkodin entiselle johtajattarelle, neiti Veronalle, lähetettiin jouluraha sekä myös rahaa "omien tyttöjen" joululahjoihin. Jokaiselle rippikoulun käyneelle lähetettiin Kalevala-koru. Tyttöjen elämää seurattiin ja jonkun opintoja tuettiin rahallisesti.

Yhdistyksen purkautumispäätös on ilmoitettu yhdistysrekisteriin vasta 5.5.1962. Viimeisen pöytäkirjan mukaan kaikki yhdistyksen jäsenet oli kutsuttu kirjeillä kokoukseen ravintola White Ladyyn. Jäljellä oli 12 jäsentä, jotka kaikki olivat läsnä. Yhdistyksellä ei näissä oloissa katsottu olevan mahdollista jatkaa toimintaansa. Yhdistyksen vähäiset jäljellä olevat varat päätettiin lahjoittaa Viipurilaiselle Osakunnalle vähävaraisten opiskelijoiden avustamiseksi.

Pöytäkirjan allekirjoituksena oli:

Saara Tarkiainen, puheenjohtaja, ent.
Salli Kivi-Koskinen, sihteeri, ent.

Viipurilaisen Osakunnan arkistosta löytyi merkintä:

Lasten Ystävät ry:n rahasto, 30.6.1964

Talletukset	1 832,16
Osakkeet	3 461,50
Obligaatiot	4 260,00

Yhteensä	9 553,66
----------	----------

Tämän rouvayhdistyksen ohjelmaan kuului lastenjuhlia, konsertteja, tanssiaisia, kaikenlaisia huvituksia. Ne eivät kuitenkaan olleet aivan turhia, sillä niiden avulla liki kaksikymmentä tyttöä sai turvallisen lapsuuden ja monenlaisista tukea elämänsä varrelle. Kaikki kunnia rouvasväen yhdistykselle!